

Rok 1916.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIIL. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1916.

Treść: (Nr 222.—225.) 222. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz sądowych w Dalmacji za pośrednictwem c. k. pocztowej Kasy oszczędności. — 223. Rozporządzenie cesarskie o wykonywaniu sądownictwa przez Urząd Naczelnego Marszałka Dworu — 224. Rozporządzenie cesarskie o uznaniu Urzędu Naczelnego Marszałka Dworu za sąd nad członkami książęco-parmańskiego Domu. — 225. Rozporządzenie, dotyczące rekwiizycji obręczy gumowych.

222.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, Ministerstwa skarbu oraz Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrotową z dnia 8. lipca 1916,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz sądowych w Dalmacji za pośrednictwem c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

§ 1.

Wszystkie zapłaty na rachunek zarządu sprawiedliwości w Dalmacji, dokonywane dotychczas w kasach państwowych (Główniej Kasie krajowej i urzędach podatkowych), które przekazuje Prezydium Sądu krajowego wyższego w Zadarze, należy począwszy od dnia 1. stycznia 1917 uskuteczniać za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności, o ile nie rozchodzi się o takie zapłaty, które uiszcza się na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą, albo gotówką w złocie.

§ 2.

Za kasę wykonawczą uważa się co do wydatków, uskutecznianych w obrocie przekazowym

c. k. pocztowej Kasy oszczędności, wyłącznie Główną Kasę krajową w Zadarze, zaś za organ likwidujący departament rachunkowy Sądu krajowego wyższego w Zadarze.

Temu departamentowi rachunkowemu należy po myśli rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał na zajęcie i uchwał przekazujących (zakazy dla osób trzecich), przeznaczone dotychczas dla kas wypłacających, o ile doręczenie to ma być uskutecznione na wniosek egzekwującego wierzyciela według § 295. o. e.

§ 3.

Zresztą winno się stosować do wspomnianych zapłat postanowienia §§ 5, 6., 7. i 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 245; ewentualne zażalenia należy jednak wnieść do wymienionego wyżej departamentu rachunkowego.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nie znajduje zastosowania do zapłat, które należy uiszczać z pieniędzy dyspozycyjnych sądów.

Hochenburger wtr.

Leth wtr.

Spitzmüller wtr.

223.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
19. lipca 1916****o wykonywaniu sądownictwa przez Urząd
Naczelnego Marszałka Dworu.**

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Urząd Naczelnego Marszałka Dworu wykonuje należące doń sądownictwo przez senat, składający się z przewodniczącego i dwóch członków, albo przez sędziego samoistnego. Przewodniczącego sądu Naczelnego Marszałka Dworu mianuje cesarz dożywotnio. Musi on mieć kwalifikacje sędziowskie i być jako sędzia zaprzysiężony; należy on do stanu osobowego Urzędu Naczelnego Marszałka Dworu. W taki sam sposób przeznacza się zastępcę przewodniczącego.

Członków senatu i ich dwóch zastępców mianuje cesarz na czas tego przeznaczenia służbowego z grona radców, zatrudnionych w trybunałach pierwszej instancji w Wiedniu.

§ 2.

Do postępowania w cywilnych sporach prawnych przed Urzędem Naczelnego Marszałka Dworu mają zastosowanie przepisy o postępowaniu w cywilnych sporach prawnych przed Trybunałem pierwszej instancji z następującymi zmianami:

1. ustną rozprawę sporną ma poprzedzić próba zawarcia ugody;

2. na wniosek jednej ze stron należy rozprawę przeprowadzić niejawnie i bez przybierania mężów zaufania;

3. członków cesarskiego i królewskiego Domu nie można nawet w charakterze stron wzywać do osobistego jawienia się;

4. w sprawie skarg, wymienionych w § 448. p. c. (w sprawach drobiazgowych), odbywa się rozprawa przed przewodniczącym lub jego zastępcą jako sędzią samoistnym według osobnych dla takich skarg obowiązujących przepisów ze zmianami zaznaczonemi pod cyfrą 1. do 3.

§ 3.

Wszystkie inne Urzędowi Naczelnego Marszałka Dworu przydzielone sprawy cywilne (sprawy niesporne, egzekucye i i.) załatwia przewodniczący lub jego zastępca według każdorazem obowiązujących przepisów bez współudziału senatu.

§ 4.

Środki prawne przeciw orzeczeniom Urzędu Naczelnego Marszałka Dworu rozpoznaje w drugiej instancji Sąd krajowy wyższy w Wiedniu a w trzeciej instancji Najwyższy Trybunał.

Postanowienia § 2. 1. 2 i 3 mają także zastosowanie do postępowania w drugiej i trzeciej instancji.

§ 5.

Przepisy o zakresie działania i o właściwości Urzędu Naczelnego Marszałka Dworu pozostają nadal w mocy z tą zmianą, że skargi wymienione w § 87. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 111 (norma jurysdykcyjna) należą przed te sądy, które są właściwe bez względu na to, że sądem powszechnym pozwanego jest Urząd Naczelnego Marszałka Dworu.

§ 6.

Uchyła się dekrety nadworne z dnia 14. października 1785, Zb. u. s. Nr. 481 i z dnia 30. stycznia 1795, Zb. u. s. Nr. 216, jakoteż ustęp ostatni artykułu III. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110.

§ 7.

Do postępowania w sprawach spornych, które w chwili, kiedy niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązywać zacznie, w Urzędzie Naczelnego Marszałka Dworu zawisły, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia artykułów XIX. i XX. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110, i artykułów XLVII. i XLVIII. ustęp 1., XLIX. i LI. do LIII. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wejdzie w życie w dniu 1. stycznia 1917.

Wykonaniem jego zajmie się Moj Minister sprawiedliwości, który porozumieć się ma z Ministrem cesarskiego i królewskiego Domu i spraw zewnętrznych.

Wiedeń, dnia 19. lipca 1916.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

224.**Rozporządzenie cesarskie z dnia 19. lipca 1916**

o uznaniu Urzędu Naczelnego Marszałka Dworu za sąd nad członkami książęco-parmańskiego Domu.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Postanowienia artykułu III. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110 (ustawa zaprowadzająca normę jurysdykcyjną) o wykonywaniu sądownictwa przez Urząd Naczelnego Marszałka Dworu mają zastosowanie do księcia Eliasza z domu Parma, jego małżonki z domu arcyksiężniczki Maryi Anny i jego ślubnych dzieci pierwszego stopnia, do owdowiałej księżnej Maryi Antoniny z domu Parma jakoteż do rodzeństwa księcia Eliasza, a mianowicie do jego braci co do ich osób i ich małżonek oraz ślubnych dzieci pierwszego stopnia tudzież do jego sióstr aż do zamatryjowania.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które wejdzie w życie w dniu 1. września 1916, poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 19. lipca 1916.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Hohenlohe wkr.
Georgi wkr.	Hohenburger wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Zenker wkr.
Morawski wkr.	Leth wkr.
Spitzmüller wkr.	

225.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 20. lipca 1916,

dotyczące rekwizycji obręczy gumowych.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świad-

zeniach wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274 zarządza się:

§ 1.

Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia jakoteż przybyłe w przyszłości obręcze gumowe (pneumatyki, węże wialrowe i pełne pierścienie gumowe) jakichkolwiek rodzajów i wymiarów do wozów motorowych i poruszanych siłą zwierzęcą pojazdów rekwiruje się na cele wojenne.

Rekwizycya ta rozciąga się tak na zmontowane jak i niezmontowane obręcze gumowe, bez względu na to, czy one są nowe, używane lub naprawiane, jak również na niezdatne do użycia obręcze gumowe (stary materiał).

Pokrywy skórzane nie są zajęte, skoro jednak dostarczą się ich wraz z odpowiednimi obręczami gumowymi, będą one również objęte i zapłaci się za nie wynagrodzenie według postanowień § 8.

§ 2.

Od rekwizycyi są wyjęte następujące obręcze gumowe:

- a) przeznaczone do użytku Dworu Najjaśniejszego Pana oraz członków domu cesarskiego;
- b) służące do osobistego użytku panującego księcia na Lichtensteinie w domu ordynackim w Wiedniu i na zamku w Eisgrub na Morawach;
- c) przeznaczone do użytku tych osób, którym po myśli prawa międzynarodowego przysługuje prawo zakrajowości;
- d) znajdujące się w posiadaniu państwa i zakładów państwowych.

§ 3.

Przedmioty, objęte rekwizycją według § 1., nie mogą być przez posiadacza lub zachowcę używane, sprzedane ani przerobione lub komu innemu do użytku oddane. Posiadacze wozów motorowych lub poruszanych siłą zwierzęcą pojazdów mogą jednakowoż aż do dnia wyznaczonego do oddania używać zmontowanych już obręczy gumowych jakoteż jednego węża zapasowego dla każdego wozu.

§ 4.

Posiadacze istniejących obręczy, objętych rekwizycją według § 1., oraz ci, którzy obręcze takie dla innych przechowują, winni odstawić je najpóźniej do dnia 10. sierpnia 1916, do właściwej

według § 6. władzy wojskowej w odpowiednim opakowaniu i zaopatrzeniu ich w trwały sposób imieniem i nazwiskiem oraz adresem tego, który je odstawia. Gdzie wchodzi w rachubę przewóz kolejną należy przedmioty, które mają być odstawione, przesać jako zwykłą przesyłkę towarową.

Równocześnie z odstawieniem winien nadawca przesać odbiorcy wykaz oddawanych przedmiotów. W wykazie tym należy wymienić imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania posiadacza, a w danym razie dotychczasowego zachowcy, jakoteż ilość i gatunek oraz wymiary odstawianych przedmiotów, tudzież podać z jakiej fabryki one pochodzą, jaki mają numer, oraz ile wynoszą koszty opakowania. Wykaz ten winien podpisać nadawca.

Drugi równobrzmiący egzemplarz wykazu należy przesać Ministerstwu spraw wewnętrznych.

Przybyłe w przyszłości obręcze gumowe należy zgłosić w Ministerstwie spraw wewnętrznych zaraz po ich nadejściu; wskazówki co do ich odstawienia będą wydane później.

§ 5.

Celem przestrzegania interesów publicznych lecz bez uchylenia rekwizycji może Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami na wniesioną wprost do tegoż Ministerstwa specjalnie uzasadnioną prośbę pozostawić zarekwirowane obręcze posiadaczowi do użytku także po dniu 10. sierpnia 1916.

Posiadacz ten jest jednak obowiązany pozostawić mu tymczasowo obręcze gumowe odstawić po upływie terminu według przepisów § 4.

§ 6.

Władzami powołanymi do objęcia są:

- a) dla Austrii Dolnej, Austrii Górnej, Solnogradu, Moraw i Śląska c. i k. komenda wojskowa w Wiedniu;
- b) dla Styrii, Karyntyi, Krainy, Pobrzeża i Dalmacji c. i k. komenda wojskowa w Gracu;
- c) dla Tyrolu i Przedarulanii c. i k. komenda wojskowa w Innsbruku;
- d) dla Czech c. i k. komenda wojskowa w Pradze;
- e) dla Galicji c. i k. komenda wojskowa w Krakowie.

§ 7.

Obejmnowanie obręczy skuteczniąją komisye, istniejące przy wymienionych w § 6. władzach.

Każda komisya odbiorcza składa się z jednego reprezentanta politycznej władzy krajowej w charakterze przewodniczącego i z jednego reprezentanta zarządu wojskowego i zarządu skarbowego. Do każdej komisji przydani będą dwaj rzeczoznawcy, z których jednego ustanawia polityczna władza krajowa, drugiego zarząd wojskowy.

§ 8.

Za objęcie obręczy należy się wynagrodzenie, którego wysokość ustala komisya odbiorcza na podstawie opinii rzeczoznawców.

Koszta opakowania i przewozu, które będą należycie wykazane, zwróci nadawcy zarząd wojskowy.

Kwoty wynagrodzenia wypłacać będzie intendantura obojętnej c. i k. komendy wojskowej w drodze urzędu pocztowych kas oszczędności.

§ 9.

Umowy o kupno i dostawę obręczy gumowych wymienionego w § 1. rodzaju, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostały jeszcze wykonane, są nieskuteczne.

Roszczenia o wykonanie lub wynagrodzenie szkody z powodu niewykonania nie można podnosić.

Roszczenia z powodu niewykonania, które powstały przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, zostają nielknięte, jednak kupujący nie może żądać wykonania, lecz jedynie wynagrodzenia szkody.

§ 10.

Za czynności sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karane polityczne władze I. instancyi aresztem do sześciu miesięcy lub grzywnami do 5000 K, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.